

извънъ гроба! Той бѣше на пжтя къмъ избавлението, къмъ живота!

*

Мракътъ и тукъ ставаше непроницаемъ. Позна, че е нощъ — инакъ, трѣбваше да дожда отъ входа каква-годе виделина. И шумъ никакъвъ не идѣше отвънъ. Очитѣ му се взираха напрегнато на дѣсна страна, гдето бѣше входътъ, дано забележи тамъ най-слабия признакъ отъ обикновената нощна дрезгавина, но напраздно: нищо не личеше. Тогава хвана лазишкомъ да върви къмъ тамъ, съ дѣсна ржка и съ лѣво колѣно.

Следъ нѣколко минути пъплене въ тъмнината главата му опрѣ въ земята. Той побара и набута една стена отъ прѣстъ и камъне, която съвсемъ заграждаше пжтя.

Косата му настрѣхна, той се вкамени отъ ужасъ.

Сводътъ бѣше се провалилъ тая нощъ и запушилъ изхода!

Той се намираше живъ погребанъ! Опитва се съ чекията си и съ ноктитѣ си да пробива земята, но видѣ, че това бѣше безумно. Ноктитѣ му се цепнаха, чекията падна безсилна отъ окървавениятъ му прѣсти... Невъобразимъ ужасъ го обзе!

Една непроницаема планина го дѣлѣше отъ свѣта. Никакви сили човѣшки не можеха да му дойдатъ на помощъ, никаква лжчица отъ надежда да проникне до душата му. Тукъ имаше смъртъ — смъртъ въ най-ужасната си форма, при звѣрско гризене месата, когато свирепиятъ гладъ закжса съ остри зжби утробата му. А той я кжсаше вече!

Керовъ не вика вече, не плака. Той се покори на сждбата си. После помисли за умирането: бавно, отвратително, страшно; неговото въображение и плътъ